

De tre slangeblade

Fra Grimms Eventyr.

Der var engang en fattig mand, som ikke mere kunne skaffe føden til sin eneste søn. Sønnen sagde derfor til ham: »Jeg er kun til byrde for dig, kære far. Jeg vil hellere drage ud og se at fortjene mit brød.« Faderen gav ham sin velsignelse, og de tog dybt bedrøvede afsked med hinanden. På denne tid var der netop en mægtig konge, der førte krig, og ynglingen tog tjeneste hos ham. Han kom straks med i et stort slag. Det regnede med kugler, og rundt om ham faldt hans kammerater døde til jorden. Da også anføreren var faldet, ville resten af hæren flygte, men ynglingen opmuntrede dem og sagde: »Vi vil ikke lade vort fædreland gå til grunde.« De fulgte ham da allesammen imod fjenden og vandt sejr. Da kongen fik at vide, at det alene var ham, han kunne takke derfor, blev han ophøjet til den første mand i landet og fik store rigdomme.

Kongen havde en datter, som var meget smuk, men en sær en. Hun havde aflagt det løfte kun at gifte sig med den, der ville lade sig levende begrave med hende, når hun døde. »Hvis han virkelig holder af mig af hele sin sjæl,« sagde hun, »kan livet ikke have noget værd for ham, når jeg er død.« Hvis han døde først, ville hun også lade sig levende begrave med ham. Dette løfte havde hidtil afskrækket alle friere, men ynglingen blev så betaget af hendes skønhed, at han anholdt om hendes hånd hos hendes far. »Ved du nu også, hvad du må love,« spurgte kongen. »Ja,« svarede han, »men min kærlighed er så stor, at det ikke afskrækker mig.« Så gav kongen sit samtykke, og brylluppet blev fejret med stor pragt.

De levede nu i lang tid lykkeligt med hinanden, men pludselig blev den unge dronning meget syg, og ingen af lægerne kunne frelse hende. Da hun var død, huskede den unge konge, hvad han havde lovet, og gøs når han tænkte på, at han skulle ned i den mørke grav, men han kunne ikke slippe fri, for kongen havde sat vagt ved alle døre, for at han ikke skulle forsøge at unddrage sig sin skæbne. Da den dag kom, hvor liget skulle bisættes i den hvælving, hvor kongerne blev begravet, blev han også ført derned, og døren blev låset efter ham.

Ved siden af kisten stod et bord med fire lys, fire skiver brød og fire flasker vin. Når han havde spist det, måtte han dø af sult. Han spiste kun en bid brød hver dag og drak en lille smule vin, mens døden rykkede nærmere og nærmere. Han sad ganske stille og stirrede hen for sig, men pludselig så han, at der kom en slange krybende henimod liget. Han tænkte, den ville gnave i det og drog sit sværd og sagde: »Så længe jeg lever, skal du ikke røre hende.« Derpå huggede han den i tre stykker. Lidt efter kom nok en slange krybende, og da den så, at den anden var død, kravlede den tilbage, men kom lidt efter igen med tre grønne blade i munden. Den lagde så de tre stykker sammen og lagde et blad på hvert af sårene. Slangen blev straks levende igen og de krøb nu begge hurtig bort. Bladene blev liggende på jorden, og den ulykkelige unge mand, der havde set det hele, kom til at tænke på, om bladene ikke også havde kraft til at gøre et menneske levende igen. Han lagde så et på den døde dronnings mund og et på hvert af hendes øjne. Næppe havde han gjort det, før blodet strømmede rask gennem årerne, hendes kinder fik farve, og hun slog øjnene op og sagde: »Hvor er jeg?« - »Du er hos mig, kære kone,« svarede han og fortalte, hvordan det hele var gået til. Han gav hende nu noget vin at drikke, og da hun var blevet styrket, gik de hen og bankede så stærkt på døren, at vagten hørte det og meldte det til kongen. Han kom selv ned og lukkede op og blev lige så glad som de, da han så, at de var levende begge to. Den unge mand gav de tre slangeblade til en tjener og sagde: »Pas godt på dem og bær dem altid hos dig. Vi kan måske komme til at trænge til dem.«

Der var imidlertid foregået en stor forandring med dronningen, siden hun var blevet levende igen; hver gnist af kærlighed til hendes mand var slukt. Da de nogen tid efter begav sig på en sejltur over havet for at besøge hans gamle far, glemte hun helt hans store godhed og trofasthed og

fattede kærlighed til skipperen. Og engang, da den unge konge sov, tog de ham og kastede ham overbord. Da de havde gjort denne skammelige gerning, sagde hun: »Nu er det bedst, vi vender hjem og siger, at han er død på vejen. Jeg skal nok fortælle min far så meget godt om dig, at han giver sit samtykke til, at vi gifter os, og så kan du arve kronen.« Men den tro tjener, der havde været vidne til det alt sammen, satte i stilhed en lille båd i vandet og roede af sted for at finde sin herre. Han fandt også hans lig og fik det fisket op, lagde slangebladene på hans mund og øjne og kaldte ham således til live igen.

De roede nu af alle kræfter, og båden fløj så hurtigt af sted, at de nåede hjem til kongen før skibet. Han blev meget forundret, da han så den unge konge komme alene hjem og spurgte hvad der var hændt. Da han hørte om sin datters onde handling, sagde han: »Det er mig umuligt at tro det, men sandheden kommer jo nok for en dag.« Han lukkede så de to inde i et værelse og sørgede for, at ingen fik dem at se. Kort tid efter kom det store skib hjem, og den onde kvinde gik op til sin far med et bedrøvet ansigt. »Hvorfor kommer du alene hjem?« spurgte han, »hvor er din mand?« - »Jeg er meget ulykkelig, kære far,« svarede hun, »min mand blev pludselig syg og døde, og hvis denne brave skipper ikke havde hjulpet mig, havde jeg været ilde faren. Han var til stede ved dødslejet og kan fortælle det hele.« - »Nu vil jeg gøre den døde levende igen,« sagde kongen, åbnede døren og kaldte på den unge konge og hans tjener. Da hun så sin mand, blev hun som ramt af lynet og kastede sig på knæ og bad om nåde. Men kongen sagde: »Du fortjener ingen skånsel. Han var beredt til at dø med dig og har givet dig livet tilbage. Men du har dræbt ham, mens han sov, og du skal få den straf, du fortjener.« Derpå blev hun og hendes medskyldige ført ombord på et skib, der var læk, og det drev ud på havet og forsvandt snart i bølgerne.